

[Kai Moltke.]

det for denne nedsættelse af skatterne osv. står regeringen på grund af uforudsete ting, som måske burde have været forudset, med et udskrivningsforslag, hvoraf det fremgår, at det er ganske nødvendigt for regeringen at have et kasseoverskud og en kasserereserve for den kommende tid på ca. 1.020 mill. kr.

Hermed er vi straks inde på det spørgsmål, hvordan udviklingen foregår ude i verden omkring os, for det er på den baggrund, dansk politik og Danmarks fremtidige foranstaltninger til syvende og sidst må vurderes. Jeg tror, det vil være på sin plads at sige, at med den magtbalance, der i øjeblikket findes i Europa, må man indstille sig på en ikke særlig gunstig tilstand, hvor nye pengekriser, nye skæve balancer osv. fortsat vil være en faktor i den kommende politik.

Man har her nævnt markedspolitikken. Jeg vil stærkt advare imod, at man udelukkende har det synspunkt for øje og først og fremmest lader det influere på det nordiske samarbejde og den nordiske politik, at nu gik Europas onde ånd efter visses opfattelse, de Gaulle, og nu sejler vi ind i en helt ny konstellation i Europa, nu åbnes dørene måske for det lukkede marked og alt det andet. Jeg tror ikke, at de modsætninger, der har været inden for fællesmarkedet og den vesteuropæiske blok, vil forsvinde med hr. de Gaulle, for til syvende og sidst er der en økonomisk skævhed landene imellem, en bristende balance, som ikke på nogen måde er blevet forrykket ved, at en enkelt person som de Gaulle går ud af billedet. Jeg vil da ikke dermed sige, at alt vil blive ved det gamle osv. osv.; men jeg tror, det er for tidligt at komme med toner om, at nu er tiden inde til, at vi slet ikke behøver at skele så meget til Stockholm, til Oslo eller til Helsingfors, men at man i stedet for skal koncentrere sig om, i hvilket selskab man kan marchere ind i fællesmarkedet.

Jeg tror, regeringen i sin fremtidige planlægning gør klogt i at regne med, at den nuværende tilstand, hvor nøglen er drejet om i de lukkede døre til fællesmarkedet, vil være en tilstand, der ikke er afsluttet med præsidentvalget på søndag, men at en række hindringer, som hidtil har været til stede, fortsat vil være der — måske under andre former. Der er ikke noget fundamentalt ændret grundlag, som gør, at man kan sige,

at vi nu sejler ind i en ny periode med bredere europæisk arbejde, hvor det bliver lettere at hidføre en europæisk samling.

Derfor skal den første del af mit indlæg da også gå ud på at understrege, at det vil være yderst forkert at afskrive Nordens muligheder for som samlet blok gennem udvidet økonomisk samarbejde at optræde som den vægtige faktor, Norden vitterlig kan blive i tilfælde af, at det optræder som en helhed. Vi har allerede nu hørt rygterne om, at man måske vil forhandle om Englands optagelse — det tror jeg vil tage sin tid — og at man i første omgang vil nøjes med England og så først senere tage stilling til andre landes ansøgning. Folk, som tror på det mirakel, at vi nu står i en anden situation, tror jeg skal neddæmpe disse forhåbninger en smule, hvis ikke regeringen skal bringes ind på et falsk spor.

Se, nu er der så meget, som udvikler sig i et hurtigere tempo her i verden, end det somme tider kan forudses. Endnu for et par dage siden — jeg var desværre af visse grunde forhindret i at være til stede her i salen — havde vi diskussionen om, hvorvidt Hanoi skulle anerkendes eller ikke anerkendes. Det drejede sig altså om Vietnamkrigen, om Amerikas aggression i Vietnam og Amerikas politik i det hele taget uden for det europæiske kontinent, dér, hvor Danmark står med absolut frie hænder og ifølge NATO-pagten er helt uden forpligtelser. Hvis man vil gøre sig den ulejlighed at se tilbage, vil man se, at jeg endnu som udenrigspolitisk ordfører for SF i sin tid har påstået, at man ikke skulle interessere sig så meget for anerkendelse af det ene eller det andet, men at den væsentlige indsats, som fra dansk side i den givne situation burde gøres, var over for regimet i Sydvietnam, hvis sociale og politiske basis efterhånden er indskrænket til et minimum, og som til syvende og sidst kun er en dukke på amerikanske bajonetspidser, at tage det initiativ at sige, at anerkendelsen af Saigonregeringen i dens nuværende form er noget, der ikke er i dansk interesse, ikke hører med til, hvad man kan kræve af dansk diplomati. Det vil sige, at så længe de nuværende tilstande i Sydvietnam består, er der ingen grund til at understøtte dem, som repræsenterer udlændingene i Vietnam, og lade være med at optage forbindelser med dem, som